

Zalán Tibor

Szomorkás alkalmi tükör-szonett

Az ötvenéves Elek Tibornak

*Őszítő idők őszit szító évek
nyugtalanságba tört mehetnékek
elrendeződni látszódo élek
ülünk a parton s mind többet hallgatunk*

*Kilazulóban az eresztékek
nem fordulsz hátra és mégis érzed
kidobtuk vagy sem a nehezéket
léghajónk immár sötétben imbolyog*

*Ok persze nincs még a fájdalomra
erős a szív és a kar se lusta
dobogni ölelni vergődni tovább*

*Homlokunk húsítik édes mostohák
ha már dőlni muszáj állva mint a fák
Villan az éjben a hűvös kobra*

*Megvillan bűvös éjben a kobra
ha már állni muszáj dőlve mint a fák
homlokunk húsítik fáradt mostohák*

*Dobogva ölelve vergődve tovább
erős a szív és még a kar se lomha
visszanevetünk a fájdalomra*

*Léghajónk lassan már sötétben bolyong
elhagytuk az összes nehezéket
Eljön az idő végül megérted
kilazulóban az eresztékek*

*Ülünk a parton s hallgatva hallgatunk
temetődni látszanak az évek
nyugalanságba fűlt nehezékek
Őszt szító idők Őszítő élek*

Budapesten, 2012 nyarán